

Respect pentru oameni și cărți

† MACARIE
Episcopul românilor din Europa de Nord

Să topim ghețarii sufletului!

10 ani cu Hristos în Scandinavia

editura
Σοφίας

București

Cuprins

Preasfințitul Părinte Macarie, un ierarh cu inimă caldă în Nordul rece al Europei	7
Sunt un episcop pelerin care îmi port pe spate desaga ca pe o cruce a slujirii	11

BUCURIA DIALOGULUI

Aici, în aceste ținuturi friguroase, căldura credincioșilor de la o slujbă ortodoxă se simte și se trăiește deplin	17
Ducem casa cu noi în Biserică și Biserică în casă....	26
Fiecare parohie din diaspora reprezintă o Românie în miniatură.....	31
Drumul Crucii este desăvârșit în bucuria Învierii.....	36
Ce gheăță din lume rezistă unui colind românesc?	45
Numai lumina care izvorăște din mormântul Învierii poate să topească gheăța Nordului	49
Românii din diaspora simt nevoia să se întoarcă acasă, la rădăcini.....	56
Episcopul nu este un superman, ci un om cât se poate de normal.....	59
Pacea lumească și pacea duhovnicească.....	70
Tinerii sunt plini de jertfă și iubire.....	78
Să-L căutăm pe Dumnezeu, ca și Dumnezeu să ne caute pe noi	82
Părinte Episcop, știți să colindați?	92
Dacă satul românesc nu mai are viitor, mă tem că nici noi nu mai avem!.	97
O Biserică vie înseamnă o comunitate vie.....	100
Să căutăm în Lumina Învierii sensul tuturor tainelor vieții	110
Mărturisesc nu de la înălțimea amvonului, ci alături de cei pe care îi slujesc	117

Rești pentru nameni și cărti
Să avem inimă de copil! 123

Nu-mi pot imagina viața mea fără prezența lui Dumnezeu și fără rugăciunile învățate de mic 132

Apărăm familia 137

CU EVANGHELIA PRINȚRE NĂMEȚI

Suntem chemați la Sfânta Liturghie, unde bate inima întregului univers.

Pilda nunții Fiului de Împărat 149

Sfinții Părinți Ioachim și Ana. Cum poate fi pusă în lucrare căsătoria 152

Europa stă sau cade în măsura în care atârnă de Crucea lui Hristos! 156

Facem noi parte, cu adevărat, din țara Sfântului Voievod Neagoe? 161

Semănătorul cel bun este Unul Singur. Două minuni ale Sfintei Parascheva 164

Sfântul Cuvios Macarie Romanul. Monahism și libertate în Hristos 170

Să spunem din toată inima: „Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-ne!” 174

Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr. Să înveșnicim mila și dragostea 178

Sfântul Mare Mucenic Mina – luptător împotriva nedreptății 180

Sfinții Martiri și Mărturisitori Năsăudenii. Dreptul de a decide la noi în țară 183

Mai e posibilă puritatea copilăriei în zilele noastre? 186

Cum putem păstra bucuria firească a vieții în Hristos? 188

Îmbisericirea copiilor înseamnă salvarea părinților! 192

Urmarea faptelor și viețuirii Sfântului Nicolae – „strategia” prin care

Biserica poate cuceri inima poporului lui Dumnezeu 194

Sfântul Dosoftei – Ierarhul care a ținut țara cu sabia Duhului 198

Să ne împrimetenim cu Sfântul Daniil Sihastrul! 201

Ștefan Protomartirul și mila față de persecutorii credinței 204

Gânduri duhovnicești la Anul Nou și la praznicul Marelui Vasile 206

Botezul ghețarilor 209

Nu putem fi creștini doar cu numele 211

Dobândim prin Botez cetățenia pentru Ierusalimul ceresc 213

Sfinții Cuvioși Macarie cel Mare și Macarie Alexandrinul. Raiul este atunci când ne vedem față către față.	214
Fariseismul, boala sufletească ce ne devastează țara și biserică.	219
Să luăm aminte la Înfricoșata Judecată.	220
Să fim lumini duhovnicești ale Nordului.	224
Mărturie de Ortodoxie într-o lume idolatră și iconoclastă.	226
Primim Bunavestire?	230
Suferința sau calea împreună-pătimirii cu Hristos.	233
Pilda fecioarelor înțelepte și urcușul duhovnicesc.	237
Dacă Apostolul Toma a „ratat” întâlnirea cu Domnul, o putem „rata” și noi.	241
Să nu secăm Izvorul Tânărăriilor Maicii Domnului.	246
Pentru ce îi prigojni și îi chinuiți pe creștini?....	248
Înălțarea Domnului.	251
Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava și „cultura dialogului” practicată la nivel social.	253
Dogoarea Sfântului Duh.	256
Sfântul Voievod Ștefan cel Mare și Bun.	258
Să ne facem „depozite în cer”.	261
Sfântul Proroc Ilie și curajul de a cunoaște adevărul.	266
Înmulțirea păinilor.	269
Maica Domnului este printre copiii ei, pe pământ.	273
Sfinții Brâncoveni: o familie de mucenici, asemenea familiei Sfinților Macabei.	278
Vindecarea lunaticului. Să nu fim zăbavnici în credință.	281
Botezul – începutul unei noi vieți.	284
Douăsprezece cuvinte către tineri. Să lucrăm la dragostea dintre noi ...	287
 STEAUĂ POLARĂ A MÂNTUIRII	
Betleemul a deschis Edenul.	293
Sfeșnicul de lumină al credinței.	299

Naștere și renaștere în Hristos	304
Dimensiunea vindecătoare a Întrupării	310
Hristos Emanuel – Izvorul Vindecărilor	315
Hristos-Soarele dreptății, Lumina Împărației și a Sfinților împărați	322
Potirul Vieții	329
Biserica ne cheamă spre o viață nouă izvorâtă din Întruparea Fiului lui Dumnezeu	335
Taina nașterii și puritatea copilăriei	342
Nașterea Domnului, taină a jertfei	347
Între Betleem și Steaua Polară	354

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DESTRAMĂ CEȚURILE NORDULUI

Lumina lui Hristos luminează tuturor!	361
Învierea lui Hristos – pregustare a învierii noastre	366
Dimensiunea Pascală a vieții	372
Hristos Cel Înviat – Mântuitorul și Tămăduitorul Cel Milostiv	376
Învierea Domnului, chemare spre mărturie luminătoare	382
Scara virtuților și împărtășirea de roadele Învierii	387
Învierea, împlinirea urcușului duhovnicesc	391
Învierea Domnului, înviere a discernământului și a responsabilității în familie și comunitate	397
Cu dor de Înviere, să ne întoarcem la dragostea dintâi pentru Hristos! ..	401
Cui dăm viața noastră?	406

O CANDELĂ APRINSĂ CU UNTDELEMN ROMÂNESC

Revista Candelă Nordului	413
Sunt conștient de măreția harului împărtășit și de povara jugului	415
Vin aici, în mijlocul dumneavoastră, spre a vă fi păstor, părinte și frate	421
Să ținem cu putere cuvântul vieții	426
Să ne unim cu Hristos	428

Respect pentru lumenii cărți de la normalitatea duhovnicească de odinioară la deriva axiologică contemporană	430
Să nu punem lumina sub obroc.....	434
100 de ani de la Marea Unire. Lecțiile duhovnicești ale Centenarului ..	440
Pelerini pe Muntele Athonului	445

Aici, în aceste ținuturi friguroase, căldura credincioșilor de la o slujbă ortodoxă se simte și se trăiește deplin¹

N-aș fi crezut niciodată că în Suedia bătută de ploi și de vânturi, acolo unde elanii coboară seara până aproape de gospodăriile oamenilor, există o casă aşezată cumințe lângă pădure, unde mă voi simți mai bine ca la mine în țară. De îndată ce-i treci pragul, vegheat din umbră de icoana Sfântului Andrei, locul se preface ca-n povești, lăsând la vedere toate minunățile dragi românilor: icoane și ștergare transilvănene, costume populare și pături țărânești, lázi de zestre și străchini de lut. O comoară românească strânsă cu răbdare de Preasfințitul Episcop Macarie, la reședința episcopală de lângă Stockholm, învăluită în nesfârșite ore de rugăciune, pentru ca sufletele românilor care privește prin nord să nu se simtă prea departe de țară. Destinul lui de pelerin dăruiț lui Hristos l-a purtat din nordul Transilvaniei, unde și-a făcut ucenicia ca secretar al neuitatului Bartolomeu Anania, spre nordul Marii Britanii, unde a pus bazele primei parohii ortodoxe române, ca acum să le fie ocrotitor românilor risipiti în Europa de Nord. În cei șapte ani de misiune pe pământ scandinav, Preasfințitul a devenit îngerul lor păzitor prin rugăciunile sale, prin credința în Hristos și blândețea cu care s-a apropiat de fiecare creștin, i-a readus pe români în biserică, le-a întărit speranța și bucuria de a trăi. Călătoria mea din această toamnă pe pământ suedez și vorbele de recunoștință ale românilor întâlniți acolo m-au încurajat să îi caut prezența.

– *Preasfinția Voastră, sunteți deja de șapte ani pe pământ scandinav. Vă mai amintiți primul an de străinătate?*

– Cum să nu! Am început aici de la firul ierbii. „Vulpile au vizuni, iar păsările cerului cuiburi”, însă eu, nevrednicul arhiereu, asemenea Mântuitorul Iisus Hristos, nu aveam nici unde să-mi plec capul. În primele mele zile aici, mi-am închiriat un apartament în Stockholm, însă chiria era mare, nu o puteam susține. Am reușit apoi să mă mut la 80 de kilometri distanță, unde un bun român din comunitate mi-a ofer-

¹ Interviu realizat de Dia Radu, *Formula As*, nr. 1186, octombrie 2015.

Rezit casa dumnealui de vacanță, pe care o folosea vara. A venit însă peste noi iarna și a fost una dintre cele mai geroase ierni scandinave. N-am îndurat niciodată un frig atât de crâncen, nici măcar acasă, în copilărie și în adolescență, la poalele Munților Tibleș. A fost o încercare grea. Casa fiind mică, nu mi-am putut amenaja un paraclis în interior, însă am dezafectat mica magazie de lemn din curtea casei, pe care am înnobilat-o cu icoane și sfânt prestol. Aceasta a fost prima mea catedrală în care am săvârșit Liturghia și cele șapte Laude, înconjurat de frații preoți și credincioși care veneau din oraș la slujbele de noapte.

– Când încercările sunt mari, și credința e mai fierbinte.

– Așa este, cu cât este gerul mai crâncen, cu atâta ne alinăm încălzindu-ne prin rugăciune fierbinte. Mă rugam atunci lui Iisus să-mi dea putere să pot împlini lucrarea misionară la care am fost chemat. În clipele acelea geroase de iarnă polară îmi venea în minte copilăria mea din Bistrița-Năsăud, din satul meu de la poalele Tibleșului, când încălțam opincuțele sau bocancii îmblăniți, la Crăciun, și mergeam la colindat. Era atât de cald la picioare, dar mai ales la inimă! În această primă iarnă foarte geroasă și întunecoasă (iernile polare sunt niște nopți nesfârșite), fiind Postul Crăciunului, m-am simțit ca un colindător plecat de acasă, dintr-un colț de Rai transilvan, în friguroasa și dureroasa străinătate. Am plecat la colindat. Și la prima prăznuire a Crăciunului, în mesajul meu pastoral, adresat preoților și credincioșilor răspândiți de-a lungul și de-a latul Scandinaviei, i-am îndemnat pe toți să umble ca fii ai lumenii, cum rostea Sfântul Apostol Pavel, să poarte felinarul cu lumina lui Hristos, așa cum scandinavii cu care conviețuim aprind la fereastră un felinar de îndată ce se apropiie iarna. E o tradiție îndepărtată, menită să ajute pe drumetii aflați în trecere să biruiască întunericul, iar pe cei plecați pe mare, să se întoarcă acasă cu bine.

Am bătut la ușile caselor lor și la ușile inimilor lor

Mi-am pus în desaga de misionar sfintele vase și odăjdiile și am ieșit în căutarea oilor pierdute ale casei românești. Românii m-au primit

Respect pentru oameni și cărti.

cu destulă neîncredere la început, mai cu seamă că diaspora scandinavă era foarte divizată și răvașită. Le-am propovăduit Evanghelia și am împărtășit cât am putut dragostea lui Hristos și blândețea Sa. I-am căutat telefonic sau prin email și i-am chemat la comuniune euharistică. Aici nu e ca în țară, să tragi clopotul și să aștepți enoriașii să treacă pragul bisericii. Treci tu pragul înaintea lor, duci biserică în casă și casa în biserică. Și aşa, încet-încet, s-au creat comunități de credincioși, apoi le-am trimis preoți tineri și destoinici.

– Ați creat o comunitate de români foarte atașată de biserică. S-a întâmplat să-i cunosc pe o parte dintre ei și m-a impresionat bucuria cu care se implică în treburile bisericești.

– Fără acești oameni minunați care m-au ajutat să însuflăm misiunea ortodoxă de aici, totul ar fi fost mult mai greu. Sunt români cuminți și buni la suflet, care au emigrat în ultimii zece ani și care nu s-au desprins cu totul de casa părintească, de locurile în care au crescut și s-au format. Am început primele slujiri euharistice în locașuri închiriate. În Danemarca și în Norvegia nu era nici o parohie românească. Am constituit comunități, cu preoți tineri și credincioși jertfelnici. Multe s-au împlinit prin bănuțul văduvei. De pildă, acum șapte ani când mi-am început slujirea misionară, am auzit că în sudul Suediei, la Sörvästborg, locuiesc câțiva români. I-am vizitat, iar printre ei am întâlnit și o văduvă foarte credincioasă și truditoare, dar săracă. Mi-a pus în palme un plic cu o sumă foarte mare de bani. Știind cât de săracă e, am întrebăt-o: „Doamnă Aglaia, de unde aveți acești bani?” Îi obținuse din vânzarea unei case, care îi fusese lăsată prin testament de un suedez de care a avut grija în ultimele sale luni de viață. „Preasfințite, vi-i încrindințez pentru a ridica o biserică aici, în acest oraș în care locuiesc.” A dat pentru Biserică, asemenea văduvei din Evanghelie, tot ceea ce avea. Dar banii oferiti de doamna Aglaia erau prea puțini pentru o biserică în Suedia, unde toate sunt extrem de costisitoare, și nu aveam aici un preot permanent. Am cumpărat o suprafață de pământ de la primăria orașului, apoi am primit lemnul în dar de la părintele Arhiepiscop Pimen al Sucevei și Rădăuților, din codrii Bucovinei, am chemat

Răspunsul centru pamantului și artelor

la slujire un preot Tânăr și râvnitor din țară și iată că, după cinci ani de rugăciuni și osteneli, acum câteva zile am târnosit această bisericuță de lemn, închinată Sfinților Martiri Năsăudenii. Dumnezeu a lucrat în Sörvalla Aglaia, cum a lucrat odinioară, în zilele lui Ilie Prorocul, prin văduva din Sarepta Sidonului.

– *E prima biserică proprie ridicată de români pe meleagurile scandi-nave?*

– Este prima ridicată de la iarba verde, în stil oltenesc, cu lemn din Bucovina și meșteri maramureșeni. Ce frumoasă lucrare! Am mai întemeiat și alte biserici în Scandinavia, dar le-am cumpărat în general de la comunitățile luterane, care își vând lăcașele, fiindcă și-au pierdut enoriașii.

– *Mare tristețe! Cum de se întâmplă așa ceva?*

– Iată că se întâmplă. Cei mai mulți suedezi nu-și mai practică credința în care s-au născut, iar bisericile lor sunt vândute comunităților creștine. Însă mai grav e când ajung să fie transformate în hoteluri și restaurante. Se răsucesc în morminte ctitorii lor.

Îi ajutăm să-și deschidă sufletul către Hristos

– *Ați devenit un sprijin sufletesc important pentru frații noștri români din Scandinavia. Mulți dintre ei se și spovedesc la Preasfinția Voastră. Cum îi simțiți, părinte, care sunt temerile, neajunsurile lor?*

– Încerc să fiu cât mai des prezent în mijlocul fraților noștri români prilegi, pentru a le arăta că slujirea arhieriei se împlinește prin slujirea semenilor. Românii se adaptează aici foarte greu. Rămân foarte marcați de străinătate. Valorile pe care le aveau acasă nu le mai au aici, și asta îi tulbură. Dar nici să se întoarcă nu pot, fiindcă și pâinea pentru copilașii lor e importantă. Apoi, îi întristează singurătatea. Îi deprimă nopțile polare. Iarna polară nu e de subestimat, e foarte greu de trecut chiar și pentru scandinavi, numărul sinuciderilor e foarte mare aici și crește în timpul anotimpului rece. Când se apropiie iarna, le facem

Vizite dese mai ales bătrânilor, să le ridicăm moralul. Nu există bucurie mai mare pentru un bătrân, mai ales dacă zace pe patul suferinței, decât să-i treci pragul casei. Așa că, de fiecare dată când pot, merg împreună cu frații preoți să-i cercetez pe cei care sunt în suferință, în singularitate și în căutare de sine. Îi alinăm cu o vorbă, cu rugăciunea, și-i ajutăm să-și deschidă sufletul către Hristos, primindu-L deplin în Dulcea Cuminecătură. Mergem și-n institutele de geriatrie. Am strâns laolaltă câțiva tineri talentați la muzică, care alcătuiesc Grupul coral „Credo” al Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord, cu care de Paști și de Crăciun cântăm imne pascale și colinde. Sunt oameni în vîrstă, bolnavi, aproape inconștienți, dar când aud aceste cântecele ortodoxe încep să plângă. Uneori, sunt pur și simplu doborâți de singurătate și de întuneric. Si aşa, vorbind românește, spunând o rugăciune, se mai alină dorul de casă al românilor. Îi vezi cum se încorează, sunt bucuroși, se împărtășesc de lumină și încep să vină mai des la biserică. Si când ne reîntâlnim după o vreme, îmi spun că ceva s-a schimbat, că e mai bine, că viața lor a dobândit o noimă și că s-au liniștit. Îmi împărtășesc miciile și marile lor bucurii și minurile lui Dumnezeu în viața lor. Îmi cer să le pun mâinile mele binecuvântătoare pe creștet, fiindcă de când i-am binecuvântat arhierește ultima oară s-au limpezit lăuntric. Le spun de fiecare dată: „Nu, nu sunt mâinile mele, sunt mâinile lui Hristos în care credeți, pe care mi le împrumută mie, nevrednicului Său arhierelui slujitor!”

– *La cine se roagă cel mai des, părinte? Au evlavie mai mare la vreun sfânt sau altul?*

– Noi avem aici, la episcopie, icoana făcătoare de minuni a Sfântului Mare Mucenic Mina, pe care a realizat-o în postire și în rugăciune un iconar foarte icsusit, după un model vechi de la Sinai. Aș putea scoate o broșură cu toate minurile pe care le-a săvârșit Sfântul Mina aici, printre români. Dar foarte, foarte mult m-a ajutat chiar pe mine. Eram tare necăjit la început, fiindcă era nevoie de o sumă foarte mare ca să putem ridica un centru episcopal la Stockholm. Descurajat, m-am dus la cineva care viețuiește trupește departe de lume, în pustnicie, și mi-a spus:

„Preasfințite, nu fiți măhnit, vă încredințez ajutorul Sfântului Mare Mucenic Mina! El e cel care adună banii de care au nevoie toți urmașii apostolilor pentru misiune. Este mare binefăcător.” Am început să mă rog intens la Sfântul Mina, laolaltă cu păstorii mei, să-și facă milă cu noi. La scurtă vreme, în chip minunat, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel și Guvernul României ne-au ajutat să cumpărăm acest centru episcopal, lângă Stockholm. E grabnic-ajutător Sfântul Mina, fiindcă este în toată vremea cu noi. Hristos i-a încredințat multe haruri.

Vrem ca cei care ne trec pragul să se simtă acasă

– *Preasfinția Voastră, când v-am călcat pragul episcopiei, m-a învăluuit un aer de acasă, de România. Aveți nu doar icoane frumoase, ci și un adevărat muzeu de lucruri vechi românești, autentice.*

– Noi încercăm ca prin biserică să le ținem românilor trează nu doar credința, ci și iubirea de neam și de tradițiile strămoșești. Îi ajutăm să-și păstreze identitatea, oriunde s-ar afla. Vrem ca cei care ne trec pragul să se simtă acasă. Am pus la intrare icoana Sfântului Apostol Andrei, Botezătorul poporului român, și traistele românești ale colindătorilor adunate din toate zonele etnografice ale României. Fiecare român și-o regăsește aici pe cea din zona lui, fiindcă aici sunt români din toate părțile României, chiar și din afara granițelor, din Banatul sărbesc, din Basarabia sau Bucovina de Nord. Deci Episcopia Europei de Nord este o Românie în miniatură. Majoritatea pieselor etnografice păstrate în Camera Românească de aici sunt daruri de la românii din diaspora scandinavă. De pildă, domnul ambasador al Republicii Moldova de la Stockholm mi-a adus obiecte vechi din satul său natal basarabean. O cuvertură veche, de la 1900, mi-a fost oferită de o familie de români din Jönköping, originari din Voievodina. Dar cea mai valoroasă piesă din micul meu muzeu este o lădă de zestre, foarte veche, de la mine din sat, pe care o familie era gata să o strice. Cu chiu, cu vai am reușit să o aduc până aici.

– *A fost bagajul românesc al Sfinției Voastre, ce ați pus în ea?*

Respect pentru oameni și cărti

– Am aşezat frica de Dumnezeu și rușinea de oameni, aşa cum mi le-au transmis bunicii și părinții și bunacuvîintă a consătenilor mei dragi. Asta e temelia pe care am clădit tot ceea ce am clădit mai târziu, stând în preajma marilor dascăli și ierarhi. Sunt tare legat de locul meu de naștere și de consătenii mei! Sunt curați, credincioși și fără de vicleșug. Cuvintele mele sunt prea sărace ca să-i pot descrie aşa cum sunt. Iar părinții mei sunt niște oameni extraordinar de credincioși. Sunt sigur că, datorită rugăciunilor mamei și cumințeniei vieții ei, Dumnezeu m-a chemat să-I slujesc. E o pildă pe care o spun deseori aici, ca să-i încurajez pe români să facă copii. Eu sunt cel de-al treilea copil, mezinul familiei, sosit neașteptat. Mama avea o vîrstă mai înaintată și a fost sfătuită să avorteze. Dar n-a făcut asta. Dacă mama m-ar fi omorât în pântece, nu aş mai fi putut să-i aduc acum mângâiere. Or, eu nădăduiesc să le aduc părinților mei bucurie neîncetată.

– *Preasfinția Voastră, ați venit din nord spre nord, dar nordul din care ați plecat era cald, omenos, primitoř și cu o credință extraordinar de fierbinte. N-ați resimțit răceala asta a scandinavilor?*

– M-ați întrebat când ne-am întâlnit de ce nu sunt garduri între casele oamenilor. E adevărat că nu sunt garduri ca în România, unde fiecare gospodar are ograda lui, dar sunt garduri lăuntrice, mult mai greu de trecut. Mi s-a întâmplat deseori să simt reticență lor în fața noastră. Chiar aici, lângă Stockholm, unde am cumpărat o casă și am transformat-o în reședință a Episcopiei, vecinii suedezi ne-au privit cu suspiciune la început. Eram îmbrăcați cu „uniforma” neagră, purtam barbă, le-a luat timp să înțeleagă că suntem oameni calzi și inimoși. S-au înierbat cărările dintre case aici, în Scandinavia. Un mare duhovnic al românilor spunea că, atunci când vor dispărea potecile dintre casele oamenilor, atunci va veni sfârșitul lumii. Vremea asta aspră i-a răcit și pe ei. Sunt mai distanți, mai cerebrali, mai raționali. Se și spune că cea mai lungă cale e cea care duce de la minte la inimă. Occidentalii au câștigat bunăstarea, dar, odată cu ea, au pierdut comuniunea cu Dumnezeu și caută acum tot felul de surrogate. E un dat ființal ca omul să fie în comunie cu Dumnezeu. Foamea de Dumnezeu nu dispare niciodată. Dar

Reînceput nou într-oameni și sărți

ei nu mai știu unde să caute hrana cea adevărată. Cei care o găsesc se satură pentru totdeauna. Din păcate numărul convertiților la credință e mult mai mic decât al celor care se declară agnosiți sau atei.

Îi atrag harul și căldura credinței dreptmăritoare...

– *În călătoria mea la Uppsala, am avut ocazia să-l întâlnesc la biserică românească pe Matthew Glass, un american căsătorit cu o suedeză care, grație Bisericii Ortodoxe Române, a descoperit ce înseamnă credința. Mărturia lui m-a emoționat. Mi-a spus că adâncimea pe care o simte în Liturghia ortodoxă nu se poate compara cu nimic.*

– E unul dintre cei care s-au apropiat de Ortodoxie de când sunt eu aici. Acum, în octombrie, se vor boteza în credință ortodoxă și el, și soția lui și fetița. Sunt multe astfel de întâmplări frumoase. Într-o zi m-a sunat o Tânără din Maramureș, care urma să se căsătorească cu un băiat luteran, dar el nu voia să facă pasul spre Ortodoxie. După câteva săptămâni, când am ajuns la Oslo, l-am întâlnit și pe el la Liturghie. La sfârșitul slujbei, l-am luat în brațele mele părintești, l-am strâns la piept și cred că prin acest gest l-am câștigat pentru totdeauna. La scurt timp a trecut la credința ortodoxă. De Rusalii am botezat un profesor bizantinolog danez, din Copenhaga, care s-a pregătit trei ani pentru intraea, prin Botez, în Biserica Ortodoxă. E un cercetător foarte serios, știa despre Bizanț, despre tainele credinței ortodoxe, doar la nivel teoretic. Și când a intrat din întâmplare în biserică românească din Copenhaga, a fost câștigat pentru totdeauna. Iar acum, în această toamnă, am botezat un adolescent norvegian, care, după ce a ieșit din baia Botezului, a început să plângă, mi-a căzut la piept și mi-a spus: „Preasfințite, mi-aș dori ca toți adolescenții care nu L-au cunoscut încă pe Dumnezeu să trăiască ceea ce trăiesc eu acum, să fie atât de fericiti cum sunt eu în această clipă!”

– *Ce-i atrage la Ortodoxie, Preasfinția Voastră?*

– Nici măcar n-au nevoie să li se traducă Liturghia. Îi atrage harul, îi atrage căldura credinței dreptmăritoare. Simt emoția din timpul

Respect pentru oameni și cărți

slujbei. Un lucru e cert: aici, în aceste ținuturi friguroase, mai puțin desfătate de soare, unde distanțele dintre oameni sunt uriașe, căldura credincioșilor de la o slujbă ortodoxă chiar se simte și se trăiește deplin. Suedezii sunt foarte raționali și reci, rar se lasă mișcați și emoționați. În timp ce suedezii convertiți la Ortodoxie zici că sunt români în toată regula, cu inimi calde și primitoare. Am fost nu de mult în țară, în pelegrinaj cu un grup de tineri scandinavi convertiți la Ortodoxie. Am fost pe la mănăstiri și prin sate și au fost primiți cu toată dragostea de bunii ortodocși de acasă. Când a trebuit să ne întoarcem, nu-și mai reveneau. Spuneau: „Doamne, câtă răceală e la noi!”

– *Îndrăznesc să vă pun și-o întrebare mai lumească. Sunteți un episcop foarte Tânăr. Nu v-a creat asta dezavantaje în misiunea pe care o aveți aici?*

– Cred, din contra, că tinerețea mea a fost un mare atu. M-a ajutat să fac față unei misiuni grele, cu călătorii lungi, obositoare, slujirii dese în locuri îndepărtate, precum și lucrare misionară până la ore târzii din noapte. Majoritatea preoților pe care i-am chemat, la rândul meu, sunt tineri și foarte tineri. Nu ne simțim niciodată priviți altfel doar pentru că suntem tineri. Responsabilitățile slujirii și misiunii sunt aceleași, indiferent de vîrstă.

Ducem casa cu noi în Biserică și Biserică în casă...¹

– Preasfinția Voastră, păstorii o comunitate de români aflată la mare distanță geografică față de țară, în Scandinavia. Vă simțiți cumva stingher în Europa de Nord ca român și ortodox?

– Prin mila lui Dumnezeu, păstoresc frumoasele comunități românești din Scandinavia, aflate departe atât de țară, dar și între ele, răspândite geografic pe teritoriul Danemarcei, Suediei și Norvegiei. Fiind în slujba Mântuitorului Hristos și a fraților Săi mai mici, nu am cum să mă simt stingher, ci un misionar aflat într-o permanentă lucrare, cu atât mai mult cu cât nevoia de păstrare și afirmare a identității noastre culturale și spirituale rămâne în mare parte datoria Bisericii Ortodoxe strămoșești. Sentimentul de însingurare, atât de pronunțat pentru orice român plecat în străinătate, nu dispare total. Legăturile foarte frumoase și pline de substanță duhovnicească stabilite între membrii aceleiași parohii – iar mai nou, am văzut în ultimii ani ai misiunii noastre chiar frumoasele legături stabilite de membrii unor comunități din diferite orașe sau țări – ajung să compenseze lipsurile inerente îndepărțării de cei apropiati și dragi. Nu ne simțim singuri atâta vreme cât streașina Bisericii ne oferă odihnă sufletească pentru noi ca români și ortodocși. Vorbesc la plural, pentru că acolo trăiesc toate bucuriile și întristările românilor și de aceea nu ne permitem luxul de a simți altceva decât simt ei. Ca ierarh și urmaș al apostolilor, transmit în această parte de lume, dornică de lumină și de căldură în perioada nopților polare, îndemnul Sfântului Apostol Pavel: „Acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai

¹ Interviu realizat de Răzvan Bucuroiu, *Lumea Credinței*, nr. 9, septembrie 2015.